

ČUMENDAL

Dnes ráno bol Miško zvláštny.

Miško je vlastne zvláštny vždy. To vravia všetci – Miro, Silva, sestra Klára, sestra Tereza aj Lukáš. Hoci ten vraví, že Miško nie je zvláštny, ale že je dement. Len mama nikdy nepovedala, že Miško je zvláštny, a mala ho rada takého, aký je. Adela ho má rada tiež.

Dnes ráno bol však Miško ešte zvláštnejší než obvykle. Keď Adela prišla do jeho izby, aby mu pomohla s obliekaním, Miško skákal po posteli a vykrikoval, že je *čumenda!* Vôbec ho nemohla utíšiť. A tak zašla po Mira a Miro po Silvu a teraz všetci traja stoja v Miškovej izbe a pozerajú sa na Miška, ktorý už síce neskáče po posteli, ale behá okolo stola a stále vykrikuje: „Ja čom čumenda! Ja čom čumenda!“

„Čo je to *čumenda!*“ opýtal sa Miro. „Nie je to nejaká choroba?“

„Ty si choroba,“ povedala Silva, ale pre istotu ustúpila k dverám. Pre prípad, že by to predsa len bola nejaká nákazlivá choroba.

SUPER Heroes

Spoločnými silami sa im napokon Miška podarilo prezliecť z pyžamky do normálnych šiat a odvieť na raňajky. Miško i po chodbe do jedálne vykrikoval, že je *čumenda*.

„Čo je zas tomu retardovi?“ opýtal sa Lukáš, keď ich stretol.

Keby Adela nedržala v oboch rukách poskakujúceho Miška, určite by Lukášovi ukázala, kto je retard. Ale tentoraz to nechala tak. Lukášovi to raz aj tak všetko spočíta.

Adela totiž z celej duše neznáša paradajky a Lukáša. Paradajky preto, že majú čudnú chuť. Podľa Adely paradajky chutia ako lienky. Lienky síce ešte nikdy nejedla, ale určite chutia ako paradajky. No a Lukáša nemá rada jednoducho preto, že je to Lukáš.

Miško aj počas raňajok s plnými ústami vykrikoval, že je *čumenda*, načo sa všetky deti začali smiať a sestra Tereza sa na Adelu zachmúrene pozrela, akoby vždy za všetko mohla iba ona.

„Čo je to ten *čumenda*?“ opýtal sa Miro Adely znovu počas cesty do školy.

„Neviem, ale zistím to!“ odvetila Adela.

So zisťovaním začala hneď na prvej hodine, keď mali prírodovedu. Pani učiteľka im vysvetľovala, aké zvieratá žijú v džungli. Adela sa prihlásila a učiteľka jej povedala, že na záchod môže ísť až cez prestávku, no Adela jej vysvetlila, že nepotrebuje ísť na záchod, ale že má otázku, lebo by chcela vedieť, či v džungli žije aj *čumenda*. Učiteľka sa zamyslela a odvetila, že o takom zvierati ešte nepočula.

„A nemôže to byť nejaké neobjavené zviera?“ opýtala sa Adela. Bolo by super, keby Miško objavil nejaké doteraz neobjavené zviera.

Učiteľka však tvrdila, že ak je to zviera neobjavené, tak nikto nemôže vedieť, že existuje.

„Ale mohlo by existovať. Však?“ nedala sa Adela.

„Mohlo,“ pripustila učiteľka. „Ale ak to zviera ešte neobjavili a my o ňom nevieme, tak je to, ako keby vôbec neexistovalo.“

„Teda existuje alebo neexistuje?“ vyzvedala Adela.

„Neexistuje, ale mohlo by existovať.“

„Ja tomu nerozumiem,“ povedala bezradne Adela.

„Už ani ja nie,“ povedala učiteľka.

Ďalšiu hodinu mali matematiku. V matematike žiaden *čumenda*/nie je, tam sú iba zlomky, násobenia, delenia a rovnice. Adela mohla teda celú hodinu pokojne premýšľať o tom, čo iné by ten *čumenda*/mohol byť.

Tretia hodina bola telesná, na ktorej hrala s chalanmi futbal. Počas futbalu sa Adela musela sústrediť na hru a na *čumenda*/nemala čas.

Po telesnej výchove im triedna oznámila, že ďalšia hodina nebude, lebo do školy prišla sestrička, ktorá im bude rozprávať o prvej pomoci. Všetci žiaci sa tešili, len Adela si vzdychla: „Zase sestrička...“ Sestričiek mala totiž dosť v Žltom dome. „Kam sa pozrieš, všade samá sestrička.“

Toto však nebola rehoľná, ale zdravotná sestrička, ktorá povedala, že sa volá Marcelka. Žiaci jej mohli tykať a ona im rozprávala, ako sa dáva umelé dýchanie, masáž srdca a ticho, teplo, tíšenie bolesti, tekutiny a transport.

Adela celý čas premýšľala, či ak existuje prvá pomoc, existuje aj posledná. Aj sa na to chcela zdravotnej sestričky spýtať, no spomenula si na Miška a radšej sa opýtala, akú pomoc treba dať človeku, keď dostane čumendal.

Sestrička Marcelka sa usmiala a povedala, že taká choroba, našťastie, nejestvuje.

„Ak to nie je ani zviera, ani choroba, tak čo to potom je?“ premýšľala Adela po ceste zo školy domov.

Bola síce zahľbená do svojich myšlienok, ale aj napriek tomu si všimla, že krík, okolo ktorého práve kráča, sa pohol, hoci vôbec nefúka vietor. Spozornela.

Samozrejme, že sa nezľakla. Adela sa totiž nebojí ničoho a nikoho. Ani tmy, ani myší, ani pavúkov, ani sestry Terezy, a tak sa ani teraz nezľakla, iba spozornela. Opatrne pristúpila ku kríku a prudko rozhrnula jeho vetvičky.

Uprostred zelene tam čupel Lukáš a z úst mu trčala cigareta.

„Ale, ale...“ povedala Adela. „Sestra Tereza bude iste prekvapená, keď jej poviem, čo som tu videla.“

„Neopováž sa,“ povedal Lukáš. „Lebo...!“

„Lebo čo?“ opýtala sa Adela. „Lebo sa predomnou skryješ do kríkov?!“

„Keď to nepovieš sestre Tereze a ani nikomu, dám ti jednu cigaretu,“ navrhol Lukáš.

„Tú si môžeš strčiť vieš kam,“ mávla rukou Adela.

Lukáš chvíľu mlčal a potom začal Adele nadávať, že je žaloba-ba. Adela sa naňho len pobavene usmievala. Nakoniec Lukáš žobronil a fňukal ako malý Miško.

„Ty si mi teda hrdina,“ povedala Adela. „Hotový...“ A vtedy jej to došlo. Okamžite zabudla na Lukáša i na jeho cigarety a rozbehla sa rovno do Žltého domu.

„Adela, nepovedz to...“ počula za sebou Lukášov hlas.

Miška našla na dvore, ako visí na preliezke a stále vykrikuje, že je *čumenda*. Boli tam aj Miro so Silvou a sestra Klára. Všetci traja sa bezradne pozerali raz na seba, raz na Miška.

„Už viem, čo to je!“ vykrikla zadýchaná, ale šťastná Adela. „Miško nevie povedať R a ani S, a tak to celé poplietol. On nie je *čumenda*. On je Superman.“

„Ja čom *čumenda*!“ prisvedčil jej nadšene Miško.

„Ak on je Superman, tak ja som Spiderman,“ zasmial sa Miro a tiež vyskočil na preliezku.

„A ja som Mačacia žena,“ pridala sa Silva.

„Ja som Švarceneger,“ povedala Adela, pretože najsilnejší zo všetkých hrdinov bol podľa Adely aj tak Arnold Švarceneger.

„A ja...“ Sestra Klára sa pozrela na svoj čierny habit. „Ja môžem byť len Batman.“